

„Az egész élet egy nagy vetélkedő, a bíróság sem kivétel, ott is a jobbik győz”

Strasser Tibor ügyvéd arról beszél, hogyan egyengették karrierjét a filléres, de fontos perek.

Ha sztárügyvédnek titulálják, elhúzza a száját, mert nem szereti ezt a jelzőt. Egyébként is: a híres ügyvéd, akit a fél ország ismer, nem feltűnő jelenség, az utcán átnéz rajta az ember. De ha megszólal! Elkezd sísteregni körülötte a levegő, mintha egy másik énje jelenne meg. Magyarán, bizonyít, érvel – mindenben a rációt keresi.

Köbor László

KÁPÉ: Mindig ügyvéd akart lenni? Tudja úgy, mint a gyerekek általában: következtetesen, s egyszerre megvalósul a nagy álom...

Dr. Strasser Tibor: Szó sincs róla. Az érettségi előtt egy-két évvel döntöttem úgy, hogy vagy filmrendező leszek, vagy magyar-történelem szakos tanár. Aztán nem vettek fel sem a Színház és Film-művészeti Főiskolára, sem pedig az ELTE Bölcsészettudományi Karára.

KÁPÉ: Nagyon el volt keseredve! **Dr. Strasser Tibor:** Már nem emlékszem. Apám mindenestre azt mondta, hogy szakmát kell szeretnem, az a biztos. Így aztán mechanikaműszerész-tanulónak álltam. A két évet az ELTE TTK műhelyében töltöttem. Mielőtt megszerettem a szakmunkásbizonyítványt, másodsor is jelentkeztem, ezúttal már a jogi karra. Felvettek, így aztán egy órát sem dolgoztam, mint műszerészsegéd.

KÁPÉ: Rovidezen, egészen pontosan az idén nyáron ötvenéves lesz. De azért bizonyon vissza tud emlékezni a gyökerekre. Jó volt gyerekek lenni a Strasser családban? **Dr. Strasser Tibor:** Igen. Rádásul egy szem gyerek voltam, úgyhogy a szüleim rám pazarolhattak minden szeretetüket. Nem voltunk jómódúak, de szegények sem. Ami kellett, megvolt, de felesleges holmit sosem vásároltunk, mert meg sem tehetjük volna.

KÁPÉ: Hol született? **Dr. Strasser Tibor:** Pesten. Két évig laktunk a József körúton, de aztán helyünkre költöztünk a Magyar Divat Intézet, úgyhogy cserelakást kaptunk. A Király utca és a Rózsa utca sarkán laktunk egészen 1968-ig. Emlékszem, nagyon boldogok voltak szüleim, amikor innen továbbléphetünk és a Liszt Ferenc térre mehettünk. Anyám ma is ott él, apám sajnos fiatalon, 57 évesen meghalt.

KÁPÉ: Mivel foglalkoztak a szülei? **Dr. Strasser Tibor:** Édesapám szövetkereskedő volt, de a háború után két társra külföldre távozott, ő pedig vascsiszoló lett egy szövetkezetben, utána pedig, 1965-től alkalmazott egy keendőköszítő iparosnál. Édesanyám 1950-től a MEH-nél dolgozott, s mint pénzügyi osztályvezető ment nyugdíjba. Nagymamám 1981-ben halt meg, több mint kilencven évet élt meg, ő még a múlt században született.

KÁPÉ: Beszélgetésünk közben sem kapcsolja ki mobiltelefonját, úgyhogy ez a kis, erőszakos masina gyakran megszar bennünket. Nem zavarja a technikának ez a miniatűr csodája? **Dr. Strasser Tibor:** Elnézést, ha zavarja a telefon, de ez életem része. Fontos, hogy ügyfeleim elérjenek, meghozza bárhol és bármikor. De remélem, azt azért megfigyelte, hogy mindig engem hívnak, én senkit nem tárcsázok. Tudom, hogy bunkófonnak is hívják ezt a telefont, de én nem, mert halás vagyok neki, megkünníti az életet. Sokat gyalogolok, főleg belterületen moz-

KÁPÉ: Bizonyára. Maga viszont a magyar televíziós vetélkedők egyik hőse volt hosszú éveket. **Dr. Strasser Tibor:** Ugyan már! Én meg a hősiesség... Egyszerűen szerettem volna mindig kipróbálni magam, mennyit érek. Például az az is dicsékedhetek, hogy szerepelhettem a második Ki nyer ma? zeneti vetélkedő rádiós műsorában, úgy harminc évvel ezelőtt. S én voltam az első, aki – bár megnyertem a játékot – egy kérdésre nem tudtam a választ.

KÁPÉ: Általában azért mindig elég talpraesett volt...

amikor elváltunk egymástól. Kényesztársaság volt a miénk, akár csak a többi munkaközösség az országban, hiszen nem szabad akaratunkból álltunk össze, hanem a kamara utasítására.

KÁPÉ: Tizennyolc év nagy idő. Milyen ügyekre emlékszik a legszívesebben?

Dr. Strasser Tibor: Főleg polgári peres ügyeket vittem, büntetőügyben jobbra csak akkor vettem részt, ha kirendelték. Emlékszem, hogy a fél ország felhőrdült, amikor azt a büntetőügyet tárgyalták, amelynek sértettje egy egész csal-

Megjött a válasz, s közölték, hogy nem károsítottak meg. Ezután – 300 forintba került – pert kezdeményeztem, s megnyertem. Kifizették a perköltséget és a nekem járó 24 forintot. Mindez első fokon történt, még csak nem is fellebbezték. Országos híre lett a dolognak, elértem, hogy 1985. január elsejétől minden befizetőnek járt a kamatos kamat, de nem megfelelően. A lényeg azonban mégiscsak az, hogy vissza kellett fizetni a pereszesnek mintegy 50 millió forintot, s ezzel rengeteg munka járt.

KÁPÉ: Szép teljesítmény volt, főleg ha a dátumot nézzük. De akadt meg egy – mai kifejezéssel elve – elhíresült ügye. Erről az ES-ben hétoldalas publikáció jelent meg, az időpont pedig 1986. Az IBUSZ és az utlévelek voltak a főszereplők.

Dr. Strasser Tibor: Megkérdőjeleztem: milyen alapon kér az IBUSZ az utlévelékre nyomtatványt, a birtokért és a bélyegért 63 forintot az állampolgároktól? Az volt a véleményem, ha a dolog illetékköteles, akkor ennek az összegnek bele kell férnie a rezsibe.

KÁPÉ: Lényegében a Helugyművészeti múzeumot támadta!

Dr. Strasser Tibor: Nem, hanem a rossz, a törvénytelen hivatali szemléletet és az állam káposztását.

KÁPÉ: Megint nyert! **Dr. Strasser Tibor:** Igen, de nem könnyen, többmenetes volt az ügy. Öt évig tartott, míg nagy keservesen nekem adtak igazat. Be kell vallanom, hogy ebben segített az is, hogy közben megjelent a világtürelvél.

KÁPÉ: Most niben mesterkedtek? **Dr. Strasser Tibor:** Az erkölcsi bizonyítvány illetéket felemelték ezer forintra. Ez már szép, keresek összeg, de nincs benne a kerülő ára, azt külön meg kell fizetni. Vajon miért? Az illetékre nem fér bele az az összeg?

KÁPÉ: Észrevehette, hogy a tárgyalóteremben másoként bántak magával, mint kollegáival, a többi, kevesebb ismert ügyvéddel?

Dr. Strasser Tibor: Nem kezeltek másként, legfeljebb egy kicsit jobban odafigyelnek. Tudja, az utóbbi tíz évben volt jó néhány sajtóperem, jelenleg is képviselvek néhány kiadó és szerkesztőségét. Ez azért számít valahol.

KÁPÉ: Tagadhatatlan, hogy jó sajtója van. Miért?

Dr. Strasser Tibor: Nézze, ismerem az onok szakmáját, bulizlól is, gyerekkorom-

„Ugyan már! Én meg a hősiesség...
Egyszerűen szerettem volna
mindig kipróbálni magam, mennyit érek.”

„Kifizették a perköltséget és a nekem járó 24 forintot. Mindez első fokon történt, még csak nem is fellebbezték.”

Dr. Strasser Tibor: Hála Istennek, megúsztam, de higgye el, nem volt protekcióim. Úgy döntött az orvos biizottság, hogy csak szakszolgálatra vagyok alkalmas és kihagyták. Nem bönöm!

KÁPÉ: Kik voltak az évfolyamtársai? **Dr. Strasser Tibor:** Nem akarok neveket említeni, de akad közöttük miniszter, parlamenti alelnök, képviselő, egyetemi tanár. Az évfolyamunkon egyébként két társam népköztársasági aranygyűrűvel végzett, ami ugye, azt jelentette, hogy az általános iskola első osztályától kezdve egészen a diploma megszerzéséig sehol, egyetlen négyes sem csúszott be a bizonyítványukba. Ez azért rendkívüli dolog, nem?

munkaközösségekbe ügyvédjelöltnek. Még akkor is, ha sokkal több volt a férfi, mint a nő Budapesten semmi esélyem nem lehetett, de megtudtam, hogy Pest megyében lázárak némi remény. Nagykatát választottam, apám ott született, titkon reméltem, hogy a családi kötődés valamilyen formában hasznosra lehet a későbbiek során. Végül a kamara különböző csereberek után úgy határozott, hogy én teljesen veletlenül egészen közel kerülhettem a fővároshoz, mert Szentendrénél helyeztek. Összesen 18 évet húztam le, lényegében úgy éltam és dolgoztam ott, mintha Pestben lennék, hiszen az ügyek nagy része is Budapesthez kapcsolódott. Heten kezdtünk dolgozni Szentendrén, végül tizenegyen voltunk,

molttam ki, hogy több kamat járt volna, mint amennyit a pénztárat megállapított. Amikor rákérdeztem, hogy kamatos kamatot kapok? Aztán egy ügyfelem segített, igaz, csak közvetve. Amikor részt vettem a tárgyalásban, kissé unatkoztam, s volt időm tanulmányozni a hivatalos papírokat. Kiderült, hogy látra szóló betétként működik a gépkocsi-befizetés, tehát jár a kamatos kamat.

KÁPÉ: Mit tett ezután? Felkereste az OTP vezérigazgatóját, vagy cikket írt az újságba? **Dr. Strasser Tibor:** Egyiket sem. Sőt, még a bélyegre is sajnáltam a pénzt, ezért beirtam az OTP nyilvános panaszkönyvébe.

re. Elég strapás a dolog, mert ez azt jelenti, hogy egy évben körülbelül háromszáz ügyet, vagy meg többet foglalkozunk. Két kollegám segíti a munkám s van három ügyvédjelöltünk és két adminisztrátorunk, ennyi a csapat. Nem unatkoztunk.

KÁPÉ: Akad úres óraja? **Dr. Strasser Tibor:** Hogyne, olykor kettő is. Ilyenkor veszek egy könyvet, elolvasom, vagy beülök a moziba és megnézem a legújabb filmet. Nem szeretem az üresjáratokat.

KÁPÉ: Magyarul azt tartják, hogy több példányban létezik, mert sokan látta cédák tárgyalóteremben, egy sajtófogadásán, valamelyik hivatalban, vagy csak egy sétolátni a korábban – persze egy időben. Hogyan csinálja? **Dr. Strasser Tibor:** Már említettem, hogy a városban nem használom az autót, mindenholva gyalog, vagy metróval járok. S látja, megcs mindenholva odaérek.

Fontos dátumok:

1947. június 4.: Megszületem
1965. június 18.: Érettségi
1972. április 1.: Az első munkahely, minijárt tárgyaló terem
1980. május 20.: Megszületett András fiám

Mi jut eszébe róla?

Autó: 18 évig kis Polskát nyöttem, most VW Golfot járok
Hősség: Nem találtak ki jobbat
Penz: Ottis az mandák, ha kimegyek a szobából, kapcsolom le a villanyt
Hobby: Fégen vetélkedők
Vagy: Szeretném hasznoson eltölteni életem minden percét